

Yaşamak Şiiri

— üzgünbiri · 23 Temmuz 2019

Ben demiştim şu uzak balkonlara tutunalım
Eski püskü bir plağı koyalım çalsın bir vakit
Durup düşündüğümüz ne varsa asalım duvarlarımıza
Durup düşündükçe aydınlanır engebeli suratlarımız
Orada insanlar var görüyorum
Bir orduyu adımlarcasına ellerinde yalnız gökleriyle
Bekliyorum ve hissediyorum titreyen ağaçları
Hırıltılı solukları içinde azgın bir doğanın
Haydi gidip koyulalım bavullar içine
En terli gömleklerimizi giyinip

Yaşamak çoğu zaman çaresiz bir alışkanlıktır
Uzadıkça uzayan ellerinde yaşlı bir tanrının
Altından saray çeşmelerinde yıkanır gibi islanıyor
Dudak dudak göğüsleri kıvrılan bir yolculuğun
Şimdi tam da yaşama vaktidir görgüsüzce
En pahalı yaşamaları giyinip üstümüze
En pahalı evlerde yıkanmanın